

Fereastra

Era înainte de Crăciun și mama s-a hotărât să facă curățenie generală, mai ales că nu se mutaseră de mult în cartier. Mărioara s-a oferit s-o ajute și ea pe mama la treabă, că doar crescuse acum și era mare.

Când a ieșit la geam să scuture fața de masă, Mărioara a zărit pe fereastră o doamnă în vârstă care își întindea în balcon rufele abia spălate.

- Mamă, privește... Ce haine murdare întinde vecina noastră în balcon! Până și eu știu să spăl mai bine decât ea! Poate ar trebui să merg s-o învăț cum se face! Sau poate să-i spun ce detergent să folosească...

Mama a privit la doamna în vârstă care își întindea rufele, a privit apoi la fiica ei și n-a spus nici un cuvânt.

Și așa, în zilele următoare fiica repeta observațiile, în timp ce vecina își întindea rufele la soare.

După câteva zile, fiica a rămas surprinsă văzând că vecina sa întindea pe sârmă cearșafuri mult mai curate, așa că i-a spus mamei sale:

- Privește, a învățat să spele rufele, cu toate că n-am avut timp să trec pe la ea să-i spun cum se face!

Mama s-a uitat zâmbind la ea și i-a răspuns:

- Nu, astăzi am reușit să vin ceva mai devreme de la serviciu și am spălat geamurile casei noastre! Vezi, în viață se întâmplă de multe ori la fel... Totul depinde de cât de curată este fereastra sufletului nostru, cea prin care observăm faptele celorlalți. Înainte de a critica, ar fi bine să ne uităm la noi înșine și să ne curățăm sufletul pentru a putea vedea clar ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Atunci am reuși în sfârșit să vedem și curățenia sufletească a celorlalți, chiar dacă ei nu sunt niciodată perfecți...

Fie că „afară” este ploaie, vânt sau soare, să ne străduim în fiecare zi, atât cât ne stă în puteri, să ne păstrăm curată fereastra sufletului. Și fără îndoială... dacă se murdărește să o spălăm în Taina Spovedaniei.

Lucruri bune, lucruri rele

Un bătrân tăietor de lemne trăia la granița cu o altă țară. Într-o zi, calul său preferat, o frumoasa iapă albă, sări gardul și trecuse granița.

Prietenii au venit să-l consoleze:

- Ne pare rău de calul tău... ce veste rea.

- De unde știți că e rea? S-ar putea să fie o veste bună, le răspunse el.

După o săptămână, în timp ce omul privea pe fereastră, a văzut că iapa sa se întoarce alături de un armăsar maro. Prietenii erau entuziasmați de astă dată:

- Ce cal frumos, ce veste bună!

Răspunsul i-a șocat:

- De unde știți că e bună, s-ar putea să fie o veste rea.

A doua zi, singurul copil pe care-l avea, a încălecat frumosul armăsar. Acesta l-a aruncat jos, a căzut rău și și-a rupt piciorul. Din nou a fost vizitat de prietenii săi. Plini de compasiune i-au spus:

- Ne pare tare rău, ce veste rea.

- De unde știți că e o veste rea? S-ar putea să fie o veste bună.

La o lună după acest eveniment a izbucnit războiul dintre cele două țări. Au fost înrolați toți tinerii, iar în război toți tinerii din zonă au murit, în afară de băiatul tăietorului de lemne care nu mersese la război din cauza piciorului rupt.

- Vedeți, le-a zis omul. Lucrurile pe care voi le-ați considerat bune au fost, de fapt, rele, iar lucrurile care păruseră rele au fost bune.

Să nu ne pripim niciodată în a da verdicte. Să nu desconsiderăm încercările din viața noastră. Să nu ne plângem de necazuri, și mai ales, să nu-L învinovățim pe Dumnezeu. Dacă vom rămâne credincioși, vom putea privi înapoi cu recunoștință: „toate lucrurile ce lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu...”

